

NAŠ GLAS

Glasiilo javnih nameštenika u kraljestvu Srba, Hrvata i Slovenaca.

Uredništvo: Ljubljana, Rimska cesta šte. 20/II. Rokopisov ne vrača, ako se ne priloži znamk. Dopise v latinici in cirilici sprejema le podpisane in zadostno frankirane. Rokopise je pošiljati samo uredništvu v Ljubljani. Hrvatske in arbske dopise je pošiljati le potom organizacij, ki so za vsebino odgovorne.

Upravništvo: Na naročila brez denarja se ne oziramo. Naročnina naj se pošlje po nekaznici oziroma položnici le v Ljubljano, Vodnikov trg št. 5/L. Tja je pošiljati tudi zbirke za naš tiskovni sklad.

Cijena u prodaji 1 K.

Naš Glas izlazi u tjednu svakog četvrtka.
Godišnja pretplata . . . . . K 52.—
Polugodišnja . . . . . „ 26.—
Četvrtgodišnja . . . . . „ 13.—
Za inozemstvo dodati poštarinu. Oglasi po cjeniku.

Цена у продаји 1 К.

Наш Глас излази седмично сваког четвртка.
Годишња претплата . . . . . К 52
Полугодишња . . . . . „ 26
Четвртгодишња . . . . . „ 13
За иноземство додати поштарину. Огласи по тарифи.

J. B. (Ljubljana):

Ali stojimo pred katastrofo?

Kakor smo poučeni, se bodo od 1. marca t. l. izplačevale vsem drž. nameščencem draginjske doklade zopet v prvotni izmeri, kakor so jih prejeli do 30. nov. 1919. Vzdržujemo se za danes vsakega komentarija, potrebno pa je, da seznanimo svoje tovariše z ukrepi, ki jih je v tem pogledu storilo Društvo državnih uslužbencev kraljestva SHS za slovensko ozemlje na 27. redni odborovi seji dne 12. februarja t. l. Društvo si je bilo sveto, da vlada absolutno ne bo voljna prolongirati veljavnosti dne 24. decembra 1919 v Služb. Novinah izišle naredbes o zvišanih draginjskih dokladah na lastno inicijativo in brez pritiska od druge strani. Ker SJN v Zagrebu za zdaj ne obstoji in torej kot vodilni organ ni mogel podvzeti akcije, bodisi potom delegacije v Beogradu ali pri poedinih pokrajinskih zvezah javnih nameščencev, kakor lansko leto meseca decembra, je morala naša pokrajinska zveza sama razmišljati, kaj ji je ukreniti z ozirom na obupno situacijo, ki je postavila vanjo državne nameščence brezbrizna centralna vlada.

V navedeni seji se je sklenilo odpisati takoj sledečo brzojavko:

„Ministrskemu predsedniku Davidoviču
Beograd.

Društvo državnih nameščencev za Slovenijo prosi osrednjo vladu, naj pravočasno odredi, da se bodo od 1. marca dalje izplačevale dosedanje višje draginjske doklade. Prosi tudi, da izide pravočasno obljubljena naredba glede višjih prejemkov državnim upokojenecem.

Dovoljujemo si osrednjo vladu posebej opozoriti, da draginja neprestano raste in da so življenjski pogoji državnih aktivnih in vpokojenih nameščencev brez izdatnih draginjskih doklad skrajno resno ogroženi. Vseh nameščencev se poloteva obup, ko danes nimajo še nobene uradne objave, kako misli vlada s 1. marcem njih prejemke času primerno urediti.“

To brzojavko je društvo oddalo 13. februarja, istočasno pa brzojavno naprosilo pokrajinski zvezi za Dalmacijo v Splitu in za Ercegovino v Sarajevu, da se obrneta v istem zmislu na osrednjo vladu.

Brzojavki sta se glasili:

„Danas depešujemo ministarskom predsedniku radi isplačivanja skuparinskih doplatka od prvog marca dalje. Molimo, da i Vi odmah isto učinite. Ako naredba ne dodje u pravo vreme, onda ćemo održavati na 19. ovog meseca veliku javnu skupštinu.“

(Društvo je namreč v navedeni odborovi seji tudi sklenilo, da se priredi dne 19. t. m. velik shod vseh javnih nameščencev, ki bi javnost približje seznanil z našim položajem.)

14. februarja je vlada demisionirala, in za državne nameščence se je položaj še bolj poostril. Zanašajoč pa se trdno, da nam krona ne odreče svoje pomoči, je društvo poslalo — čim je bila 15. februarja demisija osrednje vlade oficijelno potrjena — naslednji dan sledečo brzojavko:

„Njegovemu kraljevskemu Visočanstvu nasledniku prestola regentu Aleksandru Beograd.

V nadi, da Vaše Visočanstvo ne zapusti svojih služabnikov v dobi najhujše bede in pomanjkanja, polaga Društvo državnih nameščencev za Slovenijo pred Najvišji prestol najpokornejšo prošnjo: Vaše Visočanstvo blagovoli nakloniti državnim nameščencem nadaljno izplačilo s 1. marcem ukinjenih višjih draginjskih doklad in zvišati prejemke drž. vpokojencem. Vseh nameščencev se v dobi neprestano rastoče draginje loteva obup, ko danes nimajo še nobene uradne objave, kako se nameravajo s 1. marcem njih prejemki času primerno urediti.

Z izjavo neomajne zvestobe in udanosti do Najvišjega prestola in s klicem: Bog ohrani Njegovo Veličanstvo kralja Petra I. in Njegovo Visočanstvo prestolonaslednika Aleksandra, pričakuje pomoči in rešitve iz hude stiske vseh državnih aktivnih in vpokojenih nameščencev

Društvo itd.“

To je kratka zgodovina društvenega delovanja zadnjih dni. O položaju vsakega poedinca sodi lahko vsakdo sam.

Draginja se je od meseca decembra malone podvojila, državni nameščenci pa bodo prejeli 1. marca poprečno polovico manj kakor 1. novembra l. l.

Kam to privede, na to vprašanje organizacija ne more odgovarjati.

Javni nameščenci na Hrvatskem in Slavoniji so prepuščeni samim sebi. Može, ki so jih do nedavnega časa vodili, sede v ječi. Ako stojimo pred katastrofo, je to katastrofo zakrivila bivša vlada, ki jo delamo odgovorno za njeno brezglavo politiko.

Organizacije so storile vse, kar jim je bilo v danem slučaju mogoče storiti in si danes — umijejo roke.

* * *

Načelstvo JDS je razpravljalo 17. t. m. o uradniških plačah in soglasno sklenilo, pozvati merodajne faktorje, da nemudoma ukrenejo vse potrebno, da se dosedanje draginjske doklade podaljšajo tudi preko 1. marca. Tozadevni sklep je bil brzojavno sporočen ministrskemu predsedniku Davidoviču in ministroma dr. Kramerju in V. Veljkoviču. Predsednik izvrševalnega odbora dr. Kukovec se je odpeljal sinoči v Beograd, da tudi osebno posreduje v tem smislu.

Jedna sramota.

U Beogradu izlazi listič pod naslovom »Pošta i Telegraf«, kojega zastupaju dvojica, trojica činovnika iz okoline ministarstva pošta i telegrafa. To je neke vrste poluslužbeno glasilo toga ministarstva. U broju 3. od 1. veljače doneslo je to glasilo gospodina ministra dra. Lukinića uvodni članak pod naslovom »Posljedice«, koji se punim pravom može nazvati sramotom.

Tu se na najbezočniji način napada bivši »Savez javnih nameštenika« i njegovi predstavnici. Napadaju se naši zatvoreni drugovi i svi oni javni nameštenici, koji ne pušu u isti rog sa gospodom oko tog listića.

Tu se kaže između ostaloga i ovo: »Za sad znamo samo toliko, da je štrajk od 18. decembra pr. god., koji je trajao svega tri časa, neposredni uzrok njihovog lišenja slobode. U Zagrebu je toga dana štrajkovalo celokupno činovništvo. Sve profesionalne organizacije izvele su svoje ljude na ulicu i na taj način, za tri časa, umrtvili ceo državni aparat. Nije ovome razlog neispunjavanje njihovih zahtjeva, jer se država odazvala tako reći svakoj njihovoj želji, no je razlog ovde mnogo

dublji. Ovaj čin ima jedan skriven i dublji politički motiv i kako se veli, konci mu dopiru daleko preko granica naše države. Serbedžija, Sabljari, Mihordini i kako se još nezovu ovi zatočnici »opštega dobra«, kao što svi znaci govore, stajali su u nedopuštenim odnosima sa predstavnicama tuđinskog utjecaja, tuđim agentima, koji žele, da razdrome našu zemlju i naše državno jedinstvo i bace sve u vrtlog separatističke borbe i građanskih ratova.»

Da slika ove infamije bude potpuna, spočituje se drugarskoj beogradskoj organizaciji, što je stajala u vezi sa »Savezom«, čiji bi rad imao biti izdajom velikih interesa državne misli i jedinstva.

U jednoj daljnjoj notici grozi se drugovima u Crnoj gori, što to poštovano glasilo ministarske gospode bacaju iz svoje sredine.

Neka nam oprostite čitatelji, što se osvrćemo na ovo gnjusno pisanje toga lista. Poznato je svima javnim namještecima čitavog našeg kraljevstva, da se je naš pokret vodio i vodi u svrhu poboljšanja našeg prekarog materijalnog položaja. Viši ciljevi ove naše borbe bili su i jesu skroz uzgojne i moralne naravi. Ovi visoki, moralni i etični ciljevi bili su misao vodilica ne samo »Saveza« i njegovih prestavnika, nego i svih naših u organizacijama zastupanih drugova. Obezbiđiti se materijalno, uzgojiti moralno, stvoriti čestite, poštene i slobodne ljude, da kao takovi dignemo sebe i druge na pedestal morala i pravde, to je naš pravi i jedini program prošlog, sadanjeg i budućeg rada. Mi ćemo kao takovi biti od koristi sebi, društvu i čitavoj državi. Čitavo dakle naše djelovanje posvećeno je u svojoj biti najviše interesima naše države.

Separatističke borbe stvaraju oni, koji protivno rade. Našu zemlju i naše državno jedinstvo drome oni, koji bacaju razdor ne samo u naše redove već i u redove čitavog naroda.

Separatiste su oni, koji pišu i rade kao oni oko „Pošte i Telegrafa“. Ovi svojim pisanjem i radom cijepaju naše redove i prave medju nama razlike. Govoreći sa službenog mjesta, da je jedan čitavi stалеž javnih zvaničnika zadojen veleizdajničkom mišlju, znači davati našim neprijateljima jako oružje u ruke proti samoj državi.

Mi težimo za jedinstvom državnim i narodnim, a oni u interesu partizanskih svojih ciljeva to jedinstvo ruše. Jedina je sreća, da ih je malo i da je njihovo uverenje »suprotno uverenje« svih nas.

R. V.

Ljubljancan.

Na boj!

Bliža se čas volitev. Voliti bo treba občinske odbornike. Politika občin bi morala biti predvsem osredotočena na razne gospodarske panoge. Vsaka občina ima obširno polje za svoje delovanje na aprovizacijskih, stanovanjskih, humanitarnih, sanitarnih in nebroj drugih gospodarskih zadevah, z eno besedo: delovanje v občinskih zastopih je tako pestro in raznovrstno, da vsakdo lahko uveljavlja v polni meri svoje zmožnosti in specijalno izobrazbo v interesu skupnosti.

Skoro vsi javni nameščenci so tudi volilci. Nastaja sedaj za nas vprašanje, kako hočemo nastopiti pri predstojećih občinskih volitvah in tem v kratkem roku sledećim volitvam za konstituanto.

Glede volitev v razne javne zastope in korporacije imamo že dovolj većinoma bridkih izkušenj. Vse politične stranke so nas še dosedaj s sirenskimi glasovi vabile ter vse mogoče in nemogoče stvari obetale. Obljub dovolj, dejanj nikakih! Dokler niso bile volitve končane, so nas vse stranke poznale. Po končanih volitvah smo spoznali pravcati Janov obraz.

Velika većina javnih nameščencev je vedno volila narodno-napredno listo. Ta stranka je že pred prevratom svoje ime spremenila v jugoslov. dem. stranko. Kako demokratsko pa zastopa težnje nas vseh, čutimo dannadan na lastni koži. Razpust Saveza, aretacije, prepovedi naših shodov, grožnje s konfinacijami, vodenje naših ministrov in našega deželnege predsednika... vse to govori dovolj. Na krmilu imamo same demokrate in socijaldemokrate in na ministrskih stolčkih; sedaj, ko nam je zasijala svoboda, ki pa se nam prikazuje v kaj čudni luči, visi nad nami in našimi stanovskimi udruženji Damoklejev meč. Ali je to znak svobode 20. stoletja v svobodni Jugoslaviji? Če ne drugače, se hoče tudi s silo zatreti vsak naš pokret, ki bi izhajal iz naših

vrst, dasi ne leži na nas niti senca kakega brezdomovinstva. Nasprotno: Ravno javni nameščenci so storili in še store v polni meri svojo dolžnost za ljubljeno domovino.

O konservativni SLS in mnogoški JSDS ne bomo izgubljali besedi in tratili prostora! Saj jih iz njihovega dosedanjega delovanja za naše težnje dovolj poznamo.

Odgovoriti nam je tedaj na prej stavljeno vprašanje, kako stališče naj zavzamemo pri bližajoćih se volitvah. Idealisti kot smo bili dosedaj, ne smemo ostati več. Ne smemo več od strani gledati vojnega boja; časi so preresni, zato naša brezbriznost ni več na mestu. Sami hočemo delovati za našo boljšo bodočnost, v svoj prid. Sami zase smo prešibki, da bi se mogli v taki meri uveljaviti, kot bi bilo to na mestu. Podati treba roko našim sorpinom: zasebnim nastavljenčcem, učiteljstvu, delavcem, podati roko za skupni nastop, skupno delovanje in skupni udar. Vsi spadamo v razred izkoriščancev. Jugoslovanski duševni in materialni proletarec naj si v bratskem objemu podasta roko za boj proti velekapitalu, proti agrarcem, proti reakcionarcem in konservativcem, proti brezdomovinski internaciji. Okrilje za uredničenje naših skupnih teženj najdemo edino v nemadeževani, na narodni podlagi stojeći in v svojem programu težnje izkoriščanih obsegajoći narodno-socijalni stranki!

Vaše mesto je samo v tej stranki, ki so jo v pretežni većini ustanovili javni nameščenci! Mi se ne damo več izkoriščati po raznih spletkah političnih strank neblagega spomina! Živeti narodni socijalci! Vsi pa, ki ste izkoriščani — nihče javnih nastavljenčev ni izvzet — pa veste, kje je vaš prapor! Vabam preživelih strank z dvojnimi obrazom ne nasedite! Pokažite jim moško in odločno svoje nezaupanje, katero so si zaslužile v polnem obsegu! Po njihovih delih ste jih spoznali do podrobnosti in po teh jih sodite in obsodite! Na boj za naša prava!*)

*) Tudi to mnenje prinašamo iz vrst javnih nameščencev v razmišljanje svojim tovarišem. Mnenja so gotovo različna; zato prepuščamo odgovornost gospodu donisniku
Op. uredništva.

LISTEK.

Joža Bekš (Ljubljana):

Trebušni organiziranec.

Gospod revident Fritz Dollinschegg je položil pero v stran in se zazrl skozi okno na trg. Pravkar je marširala mimo stotinja zagorelih, pevajoćih obrazov.

— Gott bewahre, je vzdihnil, kakor da ti je zavdano! Vsa trenutek ti zadiši po srbijanski slanini. Če ne s ceste, prav gotovo iz akta. Kdo, zum Teufel, naj se še uči cirilice! Dlese Barbarenschrift! Če že odpravijo iz vseh uradov nemški uradni jezik, pa naj obdrže vsaj latinico! Abscheulich! —

Kralj Peter je resno gledal s stene na svojega nezadovoljnega služabnika. Miren je bil njegov pogled, toda poln sile in neodoljive sugestije. Kakor da je slika na dveh mestih pretrgana in da gledajo skozi platno žive oči. In njune oči so se srečale. Samo za hip.

Gospod revident je pomočil pero in pisal dalje. Pa se mu ni dalo dalje. Boničev beležni koledar, od nedavne dobe njegova last, je stal pred njim in kazal 9. februarja 1920.

Zapičil je vanj oči in izračunal, da se bo z novo draginjsko doklado za silo izhale še dvajset dni, torej do prvega. Kdo naj pomaga? — Avstrije ni več, in gospod revident je postal jugoslovanski državljan. —

Ach, du, mein liebes Österreich! Neprijetno mu je zagomazelo no životu. Preko hrbta mu je šlo, skočilo na ramena, spolzelo na prsi in se ustavilo pod listnico, ki je od meseca decembra preživljala lepše dni. Odprl jo je. Eden, dva, tri... devet stotakov, tudi gospa Hilda ima še doma nekaj drobiža, bo — morda ne do prvega, zakaj treba bo še nekaj odbrenkati na račun odplačila, dolga, ali... — No, dva, tri dni se že kako pretolče. Toda kaj potem, če mu odštejejo prvega marca toliko kot lansko leto za november?

Jedva do desetega je zadostovalo. Kaj potem?

Zadnja živila, ki si jih je „nabavil“ gospod revident kot bivši provijantni častnik med vojno in ob razsulu, so pošla, gospa Hilda je morala misliti na druge viře. Ah, da! Kot častniku se je dalo udobneje živeti. Ni bilo ne zadreg, ne težkega peščenega črnega kruha, ki je ž njim pitala mestna aprovizacija svoje občane.

Gospa Hilda je pekla takrat svojim otrokom samo bel kruhek; češče kot pred vojno je prišel na mizo tudi kolač. C. kr. vojaštvo oskrbovališče je bilo natrpno tudi tedaj, ko sta majala fronte glad in pomanjkanje — in ni zlomek, a bi nadporočnik Fritz Dollinschegg, ki je bil ves čas vojne pridelen temu oskrbovališču, ne zalagal svojega doma z mesom, moko, usnjem in drugimi dobrotami. Ob prevratu se je pred obrstovim stanovanjem ustavil poln avtomobil, pred njegovo pa je zapeljal samo dvouprežen voz.

In zdaj? Konec je zlote dobe, konec je vojne, konec dvojnih plač, konec zaloge živil, samo apetit je ostal isti in je celo vsak dan večji.

Predpotopne razmere.

Skoro dannadan čitamo v naših časopisih pritožbe proti polzevo počasnemu funkcioniranju naših carinskih uradov. Vse se pritožuje, godrnja, zabavlja ter preklinja upravo, se zgraža nad visoko carino, ki nam tako podražuje že itak nesramne cene najnujnejšim živlenskimi potrebščinam, se jezi nad vso mero postanke tovorov, ustavlja promet, ker so vsi kolodvori zabasani z uvoznimi tovari, sporoča, koliko voz še čaka v inozemstvu na uvoz, koliko v obmejnih postajah na izvoz itd.

Kot vzrok se navaja vedno le eno: počasno ocarinjanje.

Dr. Žerjav je med vzroki svoje ostavke navedel kot 2. točko zopet splošno znano počasno in malomarno poslovanje carinske uprave v Sloveniji. Trgovci in industrijalci se pritožujejo v nebroj primerih potom svojih korporacij, potom delegacije financ in direktno na beogradsko centralo, finančnega ministra, generalno direkcijo carin itd., a zdi se, da brez vidnega uspeha, ker vse se še vrši po zastarelem, dejanskim razmeram »vrlo« kvarnem načinu.

V »Slov. Narodu« z dne 13. t. m. čitamo naslednjo značilno notico, ki dovolj jasno osvetljuje položaj: »Kdo otežuje promet? V Mariboru in na Teznu stoji 627 vagonov namenjenih na sever, in 261 vagonov, namenjenih na jug. Na naši meji v Avstriji stoji in ne more v našo državo 2500 vagonov, med njimi 2000 vagonov soli. V Mariboru je 45 carinskih uradnikov, ki poslušajo neverjetno počasno. Dne 9. t. m. so n. pr. zacarinili v celem samo 20 vagonov. Ako se to predtopno carinsko poslovanje v najkrajšem času korenito ne spremeni, bo v nekaj dneh zostal ves naš promet. To beležimo v znanje in ravnanje gospodu finančnemu ministru dr. Velikoviču, ki si naj izračuna posledice.«

Krivi pa niso bili uradniki, nego predpis, da je predlagati za vsako robo tudi fakturo s spreminnim papirjem vred. Ker teh faktur ni bilo, se je zacarinjanje zavleklo.

Ponavljamo, da te počasnosti ni pripisovati toli na rovaš obojca, četudi je velika večina med njimi novincev, temveč

Tudi draginjskih doklad bo z zadnjim februarjem konec — kdo naj pomaga? Kdo naj se angažira pri osrednji vladi za revidenta Krasnoslava Dolinška in za vse njegove tovariše, kdo naj izposluje nadaljna izplačevanja dosedanjih draginjskih doklad? — Ni parlamenta, vlada je od danes do jutri, vsaka politična stranka stavi svoje interese v ospredje — kdo? — Srbi? — Davidović, Veliković? — Ali morda organizacija?

— Es war einmal! Die „Grüne Insel“ im Kasino. Stanovska organizacija? Die kenn ich nicht! Saj ne rečem, naj obstoji in dela. Ali da bi z menoj kaj več dosegla, dvomim. In dvomim še bolj, da bi brez mene morala propasti. Sicer pa, saj se vidi — razpust „Saveza javnih namještenika“ v Zagrebu, dr. Benković in drugi. Subverzivno, državni sovražno delovanje. Kakšna nerodnost! Mi smo to včasih delali drugače, previdneje. Selige Zeiten der „grünen Insel“ und der stolzen Südmärk!

In Lilleg! Nič opreznejši in nič spretnejši od dr. Benkoviča et Consortes!

v prvi vrsti na vsak red in hitro se razvijajoč promet povsem otežujoče predpise in zakone, ki se od vodilnih organov izvajajo do pičice, ne upoštevajoč dejanskih razmer in toka časa. Časovnim dejanskim razmeram neprikladni zakoni in njihovo dobesedno — mesto smiselno — izvajanje ustvarjajo vedno težji in najbrže že v bližnji bodočnosti prav katastrofalni položaj.

Tudi personalne razmere so slično poslovanju svoje vrste predpotopne anomalije. Po letih in službeni dobi, po usposobljenosti in strokovnih izkušnjah, po praktični izvežbanosti zmožnejši uradniki-Slovenci se podrejajo mlajšim in nezkušenim, vsa vodilna in nadzorovalna mesta v Sloveniji se oddajo Neslovencem; za lepše napredovanje sploh niso rojeni slovenski carinski uradniki, sposobni so le za podrejena mesta. Slovenske uradnike se nastavlja in premešča bojda iz »službene potrebe« izven mej ožje domovine, kjer so zopet zadnji. Njihova mesta v domovini pa zasedajo v svrhu »boljšega in hitrejšega poslovanja« drugi, dasi bi v prvi vrsti bili domači uradniki v položaju vsled poznavanja trgovskih, industrijskih in krajevnih odnošajev v Sloveniji od pomoči vedno naraščajoči mizeriji v carinskem poslovanju ter jo omiliti.

Nezadovoljnost strank je splošno znana; kje ima svoj izvor, ni baš težko uganiti. Pri malce dobri volji in nekoliko uvidevnosti merodajnih činiteljev bi bilo slošno razburjenost vseh prizadetih krogov strank, kot uradnikoy, kaj lahko aplanirati.

Vendar se zdi, da so gotovi krogi udarjeni s slepoto, ker bi sicer morali vendar že uvideti nevzdržnost in nemožnost polzevega poslovanja ter skušali odpraviti personalne absurdnosti, ki povzročajo po nepotrebem hudo kri, in ki pač najmanj služijo »službenim interesom«.

Osebnostne zadevajoče prošnje se navadno sploh ne rešujejo ali pa imajo po »službeni potrebi« ravno nasproten uspeh v vseobčo »korist« službe in prizadetih. Slovenec vloži prošnjo, uspeha in rešitve nikake. Mesto, da bi se naši predstavniki ter vladajoči faktorji toli hvalisanega demokratičnega svetovnega naziranja zavzeli za Slovence, jih r. v kaj čudnem pojmovanju sicer v teoriji prav

Pravi, da je divjak. O, saj poznamo take divjake, ki škilijo čez mejo in propagirajo federalizem. Sina ima za nadporočnika v Paračinu, ali tam doli nekje ob prog, koder so se pred kratkim pobunili komunisti. Hehe! Vse preočitno in brez prave prevdarnosti in hladnega računa.

Vrag vedi, če ista nit, ki je vezala d'Annunzija z dr. Benkovičem, ne drži tudi v Ljubljani! Es stinkt schon! Mi smo delali povsem drugače in še delamo.

Gospod revident se je zdrznil in pogledal na uro. V šentklavškem zvoniku se je zazibal poldanski zvon, odzval se mu je kmalu tudi frančiškanski, v predmestju sta se zagugala šentpeterski in trnovski.

Doklade, doklade — vsa Ljubljana je zvonila — doklade, doklade...!

Gospodu revidentu se je oglasil žalodec. Vstal je od mize, prižgal cigareto, in odšel.

Na steni pa je ostal kralj Peter sam. Miren je bil njegov obraz, toda oči so gledale strogo, bičajoče, po sokolje. —

(Dalje prihodnjč.)

čednih in sprejemljivih nazorov celo v svojih glasilih napadajo. Poklicani faktorji naj že končno uvidijo, da sedanja praksa ne more roditi zlahnega sadu! Pravica in enakopravnost nad vse, vsem in povsod! To naj bodo edini pravi temelj mile nam jugoslovanske domovine!

Prof. Josip Barač (Split):

Prko.

Ko opravi krivoga, v
osudi pravednoga, obojca su
gad Gospodu. Solomun.

Tražio sam ime žučljivo i grko, pa sam našo nov i zgodan naziv: **Prko!** To je tip vam gljive, što je ratu svikla i iz ratnih bara svud pomalo nikla. To su ti vam čeljad sitnih namirnica, crvi malih škola, pisarskih sobica, zakutni komarci, poluslužbenici, općinski vikači, psevdopolitici, što su poput mačka čekali kod stola prvi od meseca, da namažu kola!...

Al kad Ares gadni skupa sa Belonom razasu nam travu s Fobom i Deinonom stvoriv poštenjake hrpom uboglija, da otvori vrata rulji krvopija —, onda, brate dragi, ej, da vidiš čuda: kad nanjuši krvcu ta fukara huda, izmili ti gamad iz zadušnih školja, jata izelica i sposobnih hulja!... Znaš li, kako bude, kad se, ono, snoči pa od svuda na svet nečist skot naskoči? Štakori i šiši, jevine, komari, slavne čimavice, buhe i žohari, gad, što o zlu snuje, noćnim mrakom vrvi, čitaj Šanteklera VIII. lik, čin I.!

Tako su vam ljudi današnjega glasa zgomilali gnjilih milijonskih masa, pa, kako se dele u što raznih klasa, ima i med njima manjih, većih pasa.

Iz toga je djubra proizašo Prko, bogato čeljade, prostačko i mrko, evo, kako! Čujte: Ratna agitac'ja trebala centrala i aprovizac'ja, svakakih komis'ja, raznih izkaznica i za ratni brlog drugih smicalica. Naš se Prko svrsta medju te spletkare, gde se u dva dana zgrnu silne pare! Dosta vam je potpis na drugu adresu, i eto ti parâ punu punu kesu što ih neće dobit suci, šefi skupa, profesori, pisci i sva marva glupa u životu celom, nakon teških muka, ispita i službâ, rada i nauka!...

Vagon brašna, cukra, masti ili graha navrni na Jocu, Luja, Anta, Vlaha: to je tekar mala operac'ja prosta: visum, potpis, pečat: eto, to je dosta, da pretvoriš krunu u tisuću banka i napuniš kasu s vrha do podanka!...

Pravedna se Dike katkad od sna prene i optužbe strašne digne i pokrene: izvidi se dižu, istrage se vode, al obično svrši sve u čašu vode! Prko Prkosica i družina cela ostaje poštena, čista, vedra čela!...

Sad je Prko bogat, vidiš mu na ženit: suknja šušti, prši, prstenje se ceni na pedeset tisuć! Naušnice male, iz Pariza stigle, deset tisuć stale! To kupuje Prko, da zamaže oči ženi taštoj, brižan, da ga ne zaskoči kad saznade jednom, da joj Prko gleda

golubicu drugu. (Jer mu sad se ne dá živeti više s jednom, obiteljskim sklantom, čestito i prosto i pošteni radom!...)

Ženske, ženske lude, stado nežnih bleka, kada ćete shvatiti, što nas sada čeka?! Rasprodajte **Strancu** kite i djevdane i pokrižite prsi ratom razuzdane! Krepost, rad i štednja nek se svud oglase, ušutkajte jednom bučne talambase! Ostavite skupe patriotske dame, klapave galame, vašarske reklame! Tihi rad kod čeda i preslice tanke vratit će nam **Domu** radosne mu danke!

(Dizgresija beše nešto odveć duga! Čitaoče, prosti! Al me mori tuga!)

Sad je **Prko** bogat, vidiš mu na ženi, suknja trepta, frfla u visokoj ceni! **Prko Prkosica** uz nju važno stupa, pa se sad tek vidi priroda mu tupa! Al se **Prko** drži, okreće ti ledja, besedom te seče, pozdravom te vredja, od prkosa ne zna, gde mu stupa noga, jer na vagi moćnog veća narodnoga važnu reč nam vodi, odbacuje, sudi, leke je deli svima, mnogima naudi, shvaća samo svoje hlapljive ortake, vidi dvorce, ville, cipele od lake, stan od dvaest soba i kolonjsku vodu, glasovir za kćerku i francusku modu, šetnje na engleskom, američkom brodu i štampano ime **uz »Dar za Slobodu«**!...

A svet šapće tiho i zavrće oči, no **Prko** se bani, **Prko** nam se koči! A svet šapće tiho: »Otkud **Prku** novci?« Niko ništa ne zna, suci ni trgovci — a na svetu ovom prestaše čudesa, otkad Isus prhnu gore na nebesa!

»Otkuda mu novci? — viknu neki Čoso, to je za me čudo, to je nečist posô!«

Začuše ga mladi, novi reporteri, novi patrioti, živahni klakeri, današnjih komedija vešti režiseri, i optuže Čosu kod Visoke Dveri: »Čoso nije pošten, Čoso austrijanac, pesnik crno-žuti, kukavni prodanac! Nek se Čoso zbaci, nek se suspendira, neka mu se život celi revidira!«

Sudac mudar beše i pun blaga mira, pa on ne da nikom u tu stvar da dira: terat mak na konac sad ne konvenira, neka sve zašuti, nek se sve kasira! Čoso vapi pomoć od neba i pakla, grdi, psuje, viče i razbija stakla, Marulovo pero u kvasinu moči, majmunu bi hteo da iskopa oči! Al' on snage nema; delije ga dave, pauci mu zamke i mrežice prave, bičuju ga bičem, tančaju ga gladom, nabacuju smolom, otrovom i smradom, a **Justitiu** za nos bezobrazno vode — patrioti zadnji, od najzadnje mode!

A učena raja sve to mirno sluša, da obrani Čosu neče ni da kuša: raja je za Čosu, ali ko će **Prku** odoleti kesi i pogledu mrku?!

Osta **Prko** pošten, a sramotan Čoso, osta Čoso kukav, a naš **Prko** — gosô!!

Vse domaće jugoslovanske tvrdke prosimo, da takoj inserirajo v **Našem Glasu!**

F. Vajda (Ptuj):

V obrambo ministrov.

(Politična razmotrivanja.)

Pisal sem g. drju. Hešiču pismo in v tem pismu med drugim tudi stavek: „Ministri so poklicani, da varujejo politični kredit države.“ Ta stavek je gospod doktor porabil kot motto celemu članku v „Slov. Narodu“ (4. II. 1920). Zato se čutim dolžnega, da odgovorim nanj.

Gornji stavek sem bil napisal v obrambo državnih uslužbencev, ker nam je gospod doktor očital, da je naša manifestacija 18. XII. 1919 škodovala kreditu države. Nisem mislil samo na ministre, ampak sploh na voditelje političnih strank ter sem hotel opozoriti na to, da so oni veliko bolj izpodkopali ugled naše mlade države nego naša nedolžna manifestacija.

Le pogledimo dosednji razvoj političnih dogodkov! Vodstva političnih strank so določila — brez volitev — kdo naj zastopa narod v skupnem narodnem predstavništvu. In kaj so storili ti neizvoljeni narodni predstavniki? Tedne in tedne so se prepirali za verifikacijo mandatov, t. j. za določitev, kdo je pravilno izvoljen. Ko so dovršili to „delo“, so razbili koncentracijsko ministrstvo in se začeli pripraviti za ministrske stolce. Tega prepira še do danes ni konec. To je uničilo ugled in kredit naše države na znotraj in na zunaj. Kajti vse drugo delo je šlo gladko naprej.

Državni uslužbenci smo delali z veseljem in navdušenjem pri zgradbi nove države, čeravno smo se borili z velikimi materijelnimi težkočami: bili smo odtrgani od svojih rodbin, živeli smo od predujmov in posojil dobrih premožnejših prijateljev in sorodnikov.

Tudi drugi državljani so delali pridno vsak v svojem poklicu. Nemirov ni bilo in vse bi se lepo razvijalo, ko bi ne bilo večnih političnih kriz. Premalo sem informiran, da bi mogel razumeti te krize in najti globlje stvarne vzroke: kajti to čutimo vsi, da ni v načelih nič razlike, ali nam Ninčić z nerodnim kolkovanjem kviri valuto ali pa Veljkovič z zameno „al pari“ 1:4!

Gospod dr. Hešič grozi: „Kaj pa, ko bi si ministri vzeli vse pravice.“ — Saj so si jih! Na koga pa so se ozirali n. pr. pri urejevanju valute? Ali so ministri poslušali glas ljudstva? Ali so protesti kaj zalegli? Ali je kateri minister odstopil zaradi teh protestov? Ali je torej res, da lahko odstranimo ministre, če ne čuvajo državnega kredita?

Sicer pa sva si z g. doktorjem popolnoma edina v nazorih o dolžnostih in pravicah, kakor tudi oba idealno shvačava demokratsko misel. Demokratstvo pa zahteva, da se tudi navzgor pove odkrita beseda.

Kaj naj storimo državni nameščenci, da se izboljšajo politične razmere? — Gotovo je, da imamo mi največji interes na narodni državi. Svetovalo se je, ...I se samostojno politično organiziramo; prišel je drug nasvet, naj vstopimo vsi v narodno socialistično stranko. Mislim, da nas je za samostojno politično stranko premalo, a tudi ne kaže, da bi se stavili v politično nasprotje z drugimi stanovi. Nadalje dvomim, da bi se dalo doseči, da bi vsi do zadnjega vstopili v eno in isto politično stranko.

Pred vsem dozidajmo svojo stanovsko organizacijo, ki bo branila naše stanovske in gnotne interese z uspehom le tedaj, če smo složni vsi. V političnem

oziru pa delujmo na pomirjenje med strankami. V občevanju z ljudstvom pokazimo na škodo, ki izvira iz politične gonje: koliko dobrih zakonov bi narodno predstavništvo že lahko sklenilo, namesto da se pripravljajo za mandate in ministrske stolce! Poučimo ljudstvo, naj ne verjame vsakemu kričaču, naj ne trpi strankarske diktature, naj zahteva od kandidatov **obvezo, da bodo delali složno z drugimi strankami za dobrobit države**, ne pa principijelno pobijali, kar napravi druga stranka, tudi če je dobro.

N. pr. v Ptujju smo državni uslužbenci sklenili, da pri občinskih volitvah ne bomo volili po političnih strankah, ampak hočemo združiti vse skupine in stranke, ki imajo narodni program, da tako sestavimo močno narodno stranko za bližajoče se občinske volitve.

Za uspešno delo so potrebne krajevne in okrajne organizacije, večkratni sestanki in shodi. Naj se v vsakem okraju postavi **akcijski odbor**, ki tvori vez med centralno organizacijo in med posameznimi okraji, dokler se ne osnuje okrajna organizacija.

V svoji službi bodimo točni in vestni, prijazni in postrežljivi proti ljudem, objektivni in nepodkupni, potem bo ljudstvo tudi verjelo in zaupalo našim političnim nasvetom, ker bo spoznalo, da nam gre za miren razvoj države in stvarno delo.

Poštno uradništvo.

Strokovne organizacije uradnikov poštne uprave so že delovale pod bivšo avstrijsko vlado na to, da bi se njih člani in sicer poštarji in poštni oficijanti obojega spola imenovali za državne uradnike na podlagi službene pragmatike iz leta 1914.

Trgovinsko ministrstvo na Dunaju je leta 1918. sklenilo, tej upravičeni želji ugoditi in to uradništvo s pričetkom leta 1919. pragmatizirati.

Zaradi medtem nastalega preobrata se ta sklep ni izvršil. Postalji so pač naši bivši tovariši v Avstriji, Češki in tudi Ogrski državni uradniki, nasprotno pa smo ostali mi v Sloveniji in Dalmaciji kljub vsestranskim prošnjam na isti točki, kakor smo se ločili.

Podržavili so pri nas sicer vse deželne urade, dacarje, zadnji čas gledišče itd., le pošta, ki je brezdvomno najbolj potrebna in važni faktor za vojaško in civilno upravo, industrijo, obrt, trgovino in ves drugi privatni promet, funkcionira po veliki večini še danes kot neerarski urad.

Ministrstvo za ustavotvorno skupščino in izjednačenje zakonov v Beogradu je sicer z odlokom od 22. julija 1919 št. 230 in 14. oktobra 1919, št. 230 naše želje načeloma priznalo in se izjavilo, da jih bo prilikom splošnega urejevanja vseli uradniških odnošajev upoštevalo, vendar se pa to izjednačenje od termina do termina tako zavlačuje, da najbrže rešitve tega za naš stan življenskega vprašanja ni v dohlednem času pričakovati.

Z ozirom na to smo na občnem zboru dne 11. januarja 1920 sklenili ter vladi odposlali resolucijo, ki se glasi:

Kraljevski vladi Srbov, Hrvatov in Slovencev v Beogradu. Na ustanovnem zboru, — iz društva poštarjev, društva oficijantov in društva poštinih uradnic — nastalega »društva poštinih uradnikov in uradnic«, ki se je vršil dne 11. januarja 1920 v Ljubljani, je bila sklenjena in soglasno sprejeta sledeča resolucija:

1. Ravno kar ustanovljena organizacija naj se uradno pripozna in zajamči izvoljenim zastopnikom primeren upliv, da morejo isti pri rešitvi vprašanj tega stanu, kakor tudi v skupnosti poštne uprave sodelovati.

2. Da se nepragmatično poštno uradništvu imenuje s 1. januarjem 1920 državnim uradništvom na podlagi službene pragmatike iz leta 1914., kar utemeljimo s tem, da opravlja to uradništvu isto službo, kakor njih pragmatični uradniki in končno še s tem, da so bili v minulem letu tudi deželni uslužbenci prevzeti v državno službo. Pripominjamo še, da se to, za nas življensko vprašanje zavlačuje nad eno leto, pri tem ko so ga iz bivše Avstroogrske nastale države že davno rešile.

3. Da se dovoli poštanim oficijantiniam pod istimi pogoji, kakor moškimi tovarišem obiskovati prometni tečaj in polagati izpite.

4. Da se takoj zvišajo uradni pavšali pri vseh razrednih uradih primerno današnji dragini z naknadno veljavo od 1. januarja 1920 in

5. da se v prihodnji službeni pragmatiki deli poštno uradništvu le v dve skupini, in sicer: a) v administrativno-tehnično, z akademsko in b) v prometno uradništvu s srednješolsko izobrazbo.

Naj bi vsi poslanci in ministri Slovenije z vso odločnostjo od vlade zahtevali podražavljenje neerarskih uradnikov ter pragmatiziranje uradnikov poštne uprave, ne oziraje se na razmere v sosednji Hrvaški!

Fr. R - c (Ljubljana):

Davčni izterjevalci.

Davčni izterjevalci, ki še niso vposlali podatkov za službeno pragmatiko, naj to nemudoma store. Pri nekaterih davčnih uradih so se ti podatki zapisali in vposlali na skupni poli zraven drugega uradnega osobja, drugje pa se je to opustilo. V takih slučajih naj tovariši sami pošljejo zahtevane podatke.

Usojam si pripomniti k temu, da je zdaj za nas dovolj nadštiridesetletne preizkušnje in da je že čas, da se neha neumestno separiranje napram našemu stanu o gotovih prilikah. Padle so meje med nekdanjimi avstrijskimi kronovinami v naši novi državi, padla naj bi tudi navada, da se naša imena pri izplačevanjih in raznih uradnih izkazih pišejo na posebne dole.

Toda gotovim krogom je stari avstrijski birokratizem tako zašel v kri in meso, da se kar ne morejo posloviti od njega. Ako lahko sedimo v uradih skupaj pri skupnem delu in ako je za vse davčno osobe enako dober denar, ki moramo le mi pri izterjevanju zanj preslišati in občutiti vse mogoče neprijetnosti in bridkosti nedobrodoselega državnega uslužbenca, mislimo, da bi tudi naša imena lahko stala na skupnih listinah. To bi bilo uradovanju v korist, ker bi se potem potrebovalo manj dela in manj papirja. V avstrijski republiki so postali davčni izterjevalci, kakor je od tam sporočil tovariš, državni uradniki. V svobodni in demokratični Jugoslaviji pa zahtevamo, da se nas uvrsti v skupino poduradnikov in da se nam pripozna pravica do položitve strokovnega izpita in imenovanja

za uradnika po gotovem številu službenih let. To svojo upravičeno glavno zahtevo smo, kakor upamo, zadostno utemeljili v svoji spomenici in dodatni resoluciji. Z vso gotovostjo torej pričakujemo, da se ta naša zahteva uveljavi pri sestavi in sprejetju nove službene pragmatike.

Končno naj še opozorimo tovariše, da naše društvo objavlja vse društvene in stanovske zadeve v našem skupnem listu »Naš glas«. Zato je nujno potrebno, da si vsak tovariš naroči ta list, da skrbno prečita vsako številko in da po možnosti prispeva tudi za tiskovni sklad. List je neobhodno potreben in le na ta način, da ga bomo podpirali z naročbo in s posebnimi prispevki, se bo mogel vzdržati.

Izkaz za dodatno odškodnino za službeno obleko naj si vsak sam napravi kakor ve in zna natančno po navodilu, napisanem v 4. številki ter naj sam izpolni vse rubrike. Nekateri tovariši pa se še toliko ne potrudijo, da bi dopis našega društva natančno prebrali in pri odpošiljavi napisali natančen naslov. Ljubljana je precej velika in je tu več enakih imen. Zgodilo se je, da sem priporočeno pismo iz S. B. dobil odprto iz druge roke, ker je bilo na njem samo moje golo ime. Koliko pisem na se je morda iz takega vzroka izgubilo, ne vemo. Malomarneži bodo imeli pri tem sami škodo, ker bodo morali dotične izkaze še enkrat narediti.

Smisel za skupnost.

Zadnje čase se pojavlja v naših vrstah nerazumljiva, našemu že itak slabemu gmotnemu položaju zelo nevarna brezbriznost in letargija. Pereča stanovska vprašanja javnih nameščencev kličejo po nujni remeduri; pravilna in zadovoljiva rešitev, če ne že trajne — vsaj začasne — službene pragmatike, začasna ureditev službenih prejemkov, oziraje se pri tem na vedno rastočo dragino, ki dnevno poslabšuje in otežkoča naš položaj, in nebroj drugih stanovskih zadev zahteva napor vseh naših sil. In vendar imamo vsi vtis, da bore malo pozornosti posvečamo našim tako težavnim in razdrapanim stanovskim zadevam. Od nikoder ne pride tako potrebne inicijative; nikjer ne opazimo, da smo se resno posvetili reševanju naših vprašanj. Posamezne stanovske organizacije se deloma pečajo s specifično v njih stroko spadajočimi vprašanji; za celokupno rešitev ni pravega smisla. Sicer se mnogo govori, debatira, kritikuje, a rezultat je navadno ničev. Smotrenega, skupnega dela nas čaka dovolj: daš je v naših vrstah lepo število sposobnih, zmognih in vsestransko verziranih tovarišev, vendar ne pridemo do dela. Stanovska dolžnost teh tovarišev je, da dajo svoje moči in zmognosti na razpolago. Z delom se ne sme več odlašati; treba je, da se zedinimo glede minimalnih zahtev. Bližnja bodočnost nas ne sme najti nepripravljenih. »Po smrti kesanje ne pomaga«, pravi prislovica. Tudi nad nami se bo po dosedanjem delovanju pri reševanju naših vitalnih vprašanj resničnost tega reka bridko maščevala. Zato je tudi že skrajni čas, da se pričnemo v pravi meri zavedati naših stanovskih dolžnosti v celokupnem smislu: ne zanašajmo se na to, kar nam bodo orentirali naši demokratični in nedemokratični vlastodržci, ker to nas ne more zadovoljiti. Izkušeni imamo dovolj in vse so nas dosedaj še razočarale,

Bolj kot kdaj prej nam je potreba složnosti, napora vseh sil in dela ter zopet dela za dosego naših skupnih teženj. Le v trdni skupnosti bomo kos nalogam, ki nas še čakajo. Ne živimo od danes na jutri; mi smo poklicani, da skrbimo predvsem i za našo bodočnost. Ako ne bomo sedaj na braniku za naše pravice, potem smo izročeni na milost in nemilost.

Pri izvrševanju naše službe bodi edino merodajno: sposobnost, sposobnost in zopet sposobnost. Politična pripadnost, članstvo kakega političnega sindikata in druge take čednosti ne smejo igrati pri zasedbi mest nikake vloge; korupcija pri oddaji mest mora zginiti. To je naša zahteva, katere ne moremo nikoli dovolj povdarjati.

Poklicanih faktorjev zadeva pa je, da ne ustvarjajo anarhije in ne vsajajo v naše vrste malodušnosti in klečeplastva. Vsakdo naj prejme svoje plačilo po delu, ki ga vrši kot javni nameščeneec, ne pa za kake stranske in strankarske zasluge.

Čudom se čudimo, da so v naši Jugoslaviji še vedno zaprta vrata splošni konkurenci za javna mesta. Kajpada, za zaprtimi vrati je lažje v kalnem ribariti! Kam vodi tako početje, so nam pokazala že razna imenovanjska razočaranja in druga presenečenja!

Zato pa z uma svetlim mečem v boj za naša prava! Posamezniki seveda morajo podleči; če se pa strjnjeni kot en moč zavzamemo za naše upravičene zahteve, ki morajo biti edinole v našo in naše ljubljene domovine dobrobit, potem mora zmagati pravica.

Več stanovske zavednosti, več navdušenja za delovanje naših, vsem skupnih pravic, več požrtvovalnosti za skupnost, morajo biti naše čednosti. Brezbriznost in ravnodušnost naj izgine iz naših vrst; njeno mesto imata zavzeti delavnost in vsestransko zanimanje v naših organizacijah. Zmožni posamezniki na plan za naša prava!

Bliža se 1. marec; nimamo še nikaže jasnosti in zagotovila, če in v kaki izmeri se nam izplačajo draginjske doklade. Dejstvo in kruta resnica je, da draginja narašča in da se se tekom zadnjih treh mesecev najnujnejše življenjske potrebščine podražile za najmanj 100—120 odstotkov. — Po dosegi zvišanih draginjskih doklad smo kljub naši takorekoč zapriseženi enodušnosti žalibože mogli opazovati, da tista lena čednost, ki bi nas morala dičiti v dobrih in slabih časih, ponehava. To ni niti moško, niti tovariško. Pojdimo se učiti discipline pri naših sotrpinih, priprostitih delavcih! Zvestoba za zvestobo!

Vestnik.

Zahteve Društva davčnih uradnikov v Sloveniji. Delegat ministrstva financ g. dr. Šavnik je 12. t. m. sprejel društvenega predsednika in tajnika, ki sta obrazložila zahteve davčnih uradnikov. V ožgled dejstvu, da bo Slovenija v doglednem času potrebovala za izvrševanje davčne službe okroglo 400 uradnikov in praktikantov, je na vsak način potrebno, da se v proračunu za budgetno leto 1920/1921 ugotove gotovi odstotki, po katerih naj se v primeri s celotnim staležem davčnih uradnikov oddeli kontingent posameznih činovnih razredov. Odbor je prišel do zaključka, naj bi tvoril IX. činovni razred največji odstotek, stopnjevale od števila mest praktikantov

navzgor, od IX. činovnega razreda dalje pa bi odstotek mest do všteti VII. čin. razreda zopet padal. Ker društvo od svoje glavne zahteve za uvrstitev davčnih uradnikov med skupino maturantov ne more odnehati, je bila naravna posledica, da je za dva najposobnejša in najstarejša davčna uradnika, ki bi vršila pri delegaciji posel davčnih revizorjev, zahtevalo mesto VI. činovni razred, ki je dostopen računskim uradnikom vseh strok.

Predsednik je gosp. delegatu predložil žalostno dejstvo, kako davčni praktikanti — maturanti zapuščajo davčno službo, dobro vedoč, da se jim bo v drugih strokah mogoče povzpeti višje in da bodo dosegli drugod uradniški čin mnogo hitreje.

Gospod delegat pa od svojega že značnega stališča žal ni popustil.

Uvrstitev davčnih uradnikov v skupino maturantov — je izjavil — bi pomenila podražitev državne uprave. Smoter vsakega poedinega finančnega nameščence pa bodi, da se uprava kolikor mogoče poceni. Ako bi davčnim uradnikom koncediral VI. činovni razred, tedaj bi akademiki z vso pravico lahko zahtevali III. čin. razred. In tako bi prihajale tudi druge stroke s sličnimi zahtevami. Vse kar bo za prihodnje proračunsko leto mogel upoštevati, je o se m mest v VII. čin. razr. in morda eno mesto v VI. čin. razr. Pot. laria pa že danes, da bo za VII. čin. razred izbiral, in da se avtomatika jenja pri prejemkih iste plačilne stopnje kot doslej. Gospoda delegata se je nadalje opozorilo na napredovanje drugih tovarišev finančne stroke, ki bi ne glede na naslov pridobili večinoma vsi tudi v gnotnem oziru. Gospod delegat je izjavil, da je predlagal 6 starejših davčnih uradnikov v VII. čin. razred in da se imenovanje v doglednem času izvede. —

Toliko vsem tovarišem v vednost s pristavkom, da bo predsedstvo za izvedbo svojih zahtev pri prihodnjem rednem parlamentu uveljavilo vsa sredstva, ki so mu na razpolago.

Vtis, da davčno uradništvo pri delegaciji v obče nima take zaslombe kot računski tovariši, je sicer grenak, ne tvori pa še ovire, da bi društvo ne hodilo svoje jasno začrtane poti. Predsedstvo.

Davčni upravitelj Josip Pichler †. Društvo davčnih uradnikov v Sloveniji je prejelo 15. t. m. od davčnega urada v Ptujju žalostno brzojavno vest, da je preminul tovariš Josip Pichler, davčni upravitelj v Ptujju. Ker se je vršil pogreb isti dan, ko je došla brzojavka, društvo ni moglo odposlati zastopstva. Stanovskim tovarišem v Ptujju in preostalih pokojnega naše najiskrenejše sožalje! Predsedstvo društva davčnih uradnikov v Sloveniji.

Podporno in pravovarstveno društvo. Vabilo k rednemu občnemu zboru Podpornega in pravovarstvenega društva državnih uslužbencev za Slovenijo v Ljubljani, ki bo v nedeljo dne 7. marca 1920 ob 3. popoldne v posvetovalnici mestnega magistrata v I. nadstropju v Ljubljani. Dnevni red po § 10. društvenih pravil. Za polnoštevilno udeležbo prosil odbor.

Darila za Komljenovičeve potomce. Kotarski činovniški odbor Imotski je poslal naslednji dopis: „Dneva 8. XII. 1919 na obdržanoj skupščini bilo je sakupljeno za udovu i siročad preminulog od gladi druga Komljenovića u Zagrebu (pravilno Mostaru, op. uredništva) iznos od kruna

605, od kojih vam danas šaljem poštom nakaznicom K 489:—, također vam šaljem bon od markiranih 605 K, koji vrjedi K 116:—, ukupno K 605:— — Imotski, 3. II. 1920.“ Znesek prejeli. Iskrena hvala, živeli posnemalci! Ker nam je naslov preostalih po drugu Komljenoviću neznan, prosimo, da nam tovariši iz Mostara, oziroma Savez u Sarajevu, pošljejo čimpreje natančen naslov, da moremo znesek predkazati določenemu namenu. Društvo drž. uslužbencev kraljevstva SHS — Ljubljana.

Društvo deželnih uslužbencev se je razšlo. Zapisnik, sestavljen na odborovi seji „Podpornega in pravovarstvenega društva državnih uslužbencev za Slovenijo v Ljubljani“ dne 11. svečana 1920. Predmet je udruženje vseh članov „Društva deželnih uslužbencev“, ne izvzemši vpokojencev tega društva, ki so bili do tega dne njega člani, k „Podpornemu in pravovarstvenemu društvu drž. uslužbencev za Slovenijo v Ljubljani“. 1. „Društvo deželnih uslužbencev v Ljubljani“ pristopa z današnjim dnem z vsemi člani, ne izvzemši vpokojencev, s preostalim društvenim premoženjem, ki znaša danes 523 K 55 vin. k „Podpornemu in pravovarstvenemu društvu državnih uslužbencev za Slovenijo v Ljubljani“ s pogojem, da jih sprejme z dnevom udruženja z vsemi pravicami, ki jih ima predpisane v svojih pravilih v §§ 3 in 7 brez prikratbe na prejšnje 6 mesečno članstvo. 2. „Podporno in pravovarstveno društvo državnih uslužbencev za Slovenijo v Ljubljani“ sprejema vse člane „Društva deželnih uslužbencev v Ljubljani“ z današnjim dnem v svoje društvo ter jim zagigura takoj vse pravice §§ 3 in 7 svojih pravil brez prikratbe na prejšnje 6 mesečno članstvo. Društvo prevzame tudi vse vpokojence Deželnega društva z istimi pravicami v svoje društvo. Preostalo premoženje Deželnega društva v znesku 523 K 55 vin. se prevzame v društveni sklad. Na znanje se vzame, da se je „Društvo deželnih uslužbencev v Ljubljani“ razšlo. Prebrano, odobreno in podpisano: Hibšer, Jeram, Zorko.

Društvo sodnih pisarniških in zemljiškopravnih uradnikov na slovenskem ozemlju v Ljubljani ima dne 14. marca 1920 ob 10. dopoldne v sobi št. 28 justične palače v Ljubljani redni občni zbor z običajnim dnevnim redom. Vsi člani se vabijo, da se zanesljivo udeležijo občnega zbora. Odbor.

Odmev. Prejeli smo: Z uvodnikom v „Našem Glasu“ z dne 29. jan. t. l. št. 4 pod naslovom „Na boj!“ popolnoma soglašam. Naprej! — na boj! — Z una svetlim mečem — do skrajnosti!

Društvo carinskih uradnikov za slovensko ozemlje v Ljubljani. Rimska cesta št. 10, pritličje, opozarja vse one gospode tovariše, ki so še v zaostanku s članarino za leto 1919, da jo čimpreje poravnajo. Za leto 1920 pripravljamo, da si pri vsakem uradu določite zaupnika — ta posel bo gotovo vsak tovariš radevolje prevzel — ki naj zbira mesečne prispevke (morda za več mesecev skupaj) ter jih z označbo tovarišev, ki so prispevali svoj obulac, pošlje na gornji naslov. Tja naj vpošiljajo vsi tovariši stanovske zadeve ter dopise za „Naš Glas“. Vsakdo, ki se zaveda v polni meri svojih stanovskih dolžnosti — in tega se gotovo vsi — mora vedeti, da moramo na uspehe računati le

v močni stanovski organizaciji. Novovstopivše tovariše povabite k pristopu ter nam sporočite njihove naslove! Na delo tedaj, ker resnobni so dnevi. — — — „Naš Glas“ priporočamo vsem tovarišem! Upamo, da ni nikogar med nami, ki bi mu ne bil naročnik. Kdor je pa iz kateregakoli vzroka pozabil na obnovitev naročnine, naj to nemudoma nadoknadi! Le s smotrenim in neumornim delom za naše stanovske pravice bomo dospeli do zaželenih ciljev! Obračajte se v vseh stanovskih zadevah — in teh ni malo — zaupno na društvo!

Društvo poštnih uradnikov in uradnic. Iz društva poštarjev, društva poštnih adjunktov, oficijantov in aspirantov in društva poštnih uradnic se je osnovalo novo društvo poštnih uradnikov in uradnic, kojega društva glavni cilj je, doseči v najkrajšem času pragmatiziranje vseh še nepragmatičnih poštnih uradnikov. Pozivljamo vse tovariše in tovarišice, da pridno pristopajo k novemu društvu in z vztrajnim sodelovanjem pripomorejo k skorajšnji dosegi naših ciljev.

Umesten predlog. Prejeli smo: Slavno uredništvo! Vsled ogromnega dela, ki ga imam kot javni nameščeneec opravljati, prihajam sicer nekoliko pozno, vendar ne prepozno s svojim nasvetom. Kakor pri vsaki organizaciji, tako je treba posebno še pri organizaciji javnih nameščencev z ozirom na veliko število njih, kakor tudi z ozirom na okolnost, da obsega krajevno celo našo mlado državo, mnogo smotrenega podrobnega dela. Smatram kot nujno potrebno, da se v vseh večjih krajih loti kak javni nameščeneec tega podrobnega dela, obstoječega predvsem v tem, da pridobiva naročnike za „Naš Glas“, pobira prispevke za tiskovni sklad, povabi javne nameščence, da zavzamejo svoje stališče napram vsem važnejšim pojavom državnega življenja itd. Tako bodo javni nameščenci prišli do spoznanja, da tvorijo baš oni ogrodje državne stavbe, kar je le v stanu krepiti v njih čut do zanesljivega opravljanja njim pristojne službe, na drugi strani pa bodo mogli z uspehom dvigniti svoj glas, da je dolžnost ostalih sodržavljanov, da vse to priznajo, ter jim prisodijo in privoščiijo pošteno in zvesto opravljenemu delu primerno življenje. Ogorčen in užaljen do duše nad tem, da deželni predsednik naših zastopnikov niti sprejel ni, sestavil sem sledeči poziv: „Vsem javnim nameščencem vелеvajo dosedanje izkušnje, da se moramo prav vsi združiti v mogočno stanovsko organizacijo, ki nam edina daje jamstvo, da dosežemo človeka vredne življenjske pogoje. Nikdar več se naj ne zgodi, da bode še kdaj kdo vladajočih imel pogum, da ne bi naših zastopnikov niti poslušal. Dolžnost vsakega javnega nameščence je, da si naroči „Naš Glas“, ki naj postane nemudoma dnevnik, ter da prispeva po močeh za tiskovni sklad.“ Ta poziv imel je iz zaznana razvidni uspeh. Denar pošiljam po položnici. Novi naročniki prosijo, da se jim določijo vse številke od 1. januarja 1920. Sprejmite, prosim, poleg tovariških pozdravov zagotovilo popolne udanosti. S. 12. II. 1920. — Podpis. — Gospodu tovarišu se predvsem toplo zahvaljujemo ter v vsem obsegu popolnoma pritrjujemo. Ako bi imelo vse javno nameščentstvo njegova načela in njegovo trudoljubnost, bi stale naše organizacije drugače in bi bil „Naš Glas“ že davno dnevnik. Žal, da zna preveč naših tovarišev le zahtevati, a noče delati, da se za-

nima preveč tovarišev za organizacije le takrat, kadar ima česa pričakovati, sicer pa so apatični in brez smisla za solidarnost in kolegijalnost. „Naš Glas“ ima v Ljubljani sramotno malo naročnikov! Treba bode vse naše organizacije temeljito reorganizirati, voliti nove odbore ter vdihniti javnim uslužbencem novega duha!

Što znači ovo? Stevo Kovačević, predstojnik kr. poštanskega i brzojavnog urada Zagreb 2 (kolodvor), zaplijenio je sve primjerke „Našeg Glasa“, koji su bili naslovljeni na poštansku organizaciju u Zagrebu. On je jednostavno uzeo cijele svezke sa stola uredskog druga i sakrio ih. Čujemo, da je to učinjeno na viši nalog. Na pitanje, zašto je to učinio, odgovorio je, da je „Našem Glasu“ oduzet postdebit. Dva dana kasnije izjavio je pred trojicom poštanskih činovnika, da je policija zaplijenila „Naš Glas“. Mi ćemo u ovoj stvari poduzeti shodne korake. Ali već sada upozorujemo oblasti na ovaj škandal javnog urednika.

Korupcija pri carinarnah? Prejeli smo: Pod tem naslovom naj bi se neki trgovec v „Slovincu“ pritoževal zaradi nerednosti in prejemanja „bakšiša“ pri tukajšnjem carinskem uradu. Da ustrezemo „Našemu Glasu“, bodi povedano, da se na tako podla obrekovanja sploh ne odgovarja. Trgovec, ki vidi take nerednosti in „mazanje“, mu je gotovo znana tudi višja oblast, pri koji naj bi se pritožil z dokazili in bi s tem dosegel več, kot pa da jemlje ugled carinskemu uradništvu po časopisih. Da stranke radi hitreje odprave lahko plačajo po zakonu predpisane takse za carinanje izveš uradnih ur — kar pa ni „mazilo“ — tega

se poslužujejo tudi realni trgovci, katerim je na tem, da so hitreje odpravljani. S tem pa uradniki nikakor ne podpirajo verižništva, ampak le pospešujejo promet. Verižnike pa favorizirajo trgovci sami, ker ako bi trgovci kupovali blago le od industrijev in veletržcev, bi sploh verižništvo ne moglo obstojati. Ko pa trgovci kupujejo blago večinoma od verižnikov in jim dajo vse pripomočke, da ne plačajo še tiste pristojbine, katere so za netrgoce ali verižnike predpisane, potem so krivi oni sami, kateri odjemljejo blago od verižnikov, ne pa carinarne. Torej novoustanovljeni urad proti verižnikom bi imel prav hvaležno polje, če bi razširil svoje nadzorovanje pri carinarnah in vse one prekupčevalce blaga od verižnikov nadzoroval, kakor tudi slednje primerno kaznoval. Carinik.

Za tiskovni sklad „Našega Glasu“
so darovali sledeči:

Uradniška organizacija za okraj Novomesto v Novem mestu 500 K, Društvo kranjskih deželnih uslužbencev s sedežem v Ljubljani 100 K, neimenovani v Ljubljani 43 K, g. dr. Karol Čvink v Ljubljani 30 K, gg. dr. I. Eller, Martin Spindler, I. Perpar, I. Reich, Josip Verbič vsi v Ljubljani po 20 K, gg. dr. Milan Lemež, Ciril Tumšič, Angel Hribar vsi v Ljubljani, komisija za preskrbo vračajočih se vojakov v Ljubljani in Iva Tomc v Kranju vsi po 13 K, gg. Hilarij Vodopivec, Ivan Skušek, I. Cvek, I. Bajič, Alojzij pl. Kliment, Karol Jerovec, I. Gabrielič, I. Kostanjevec, dr. I. Rupnik, dr. Janko Ponebšek, Angelo Savnik, Ivan Milohojca, Štefan Miholič in J. Erich Mühleisen vsi v Ljubljani po 10 K, gg. dr. I. Dorčić, Makso Debevc, dr. I. Dobrila, Rudolf Vesel, Emanuel Josin in Aleksander Inglič vsi v Ljubljani po 6 K, gg. Jakob Grašič v Vetrinju,

dr. V. Hočevar, Alojzij Hočevar, Franjo Hudé, Ivan Ratej, Milan Vončina v Kozjem, I. Žagar, M. Gostinčar, Lev Ozimič, dr. I. Zadiha, Janko Matičič, I. Papež, Franc Vydra v Ljubljani, Otmar Meglič in Roman Rök v Ljutomeru ter Anton Bojec v Celju po 5 K, gg. Herman Kanobel in Marija Druškovič v Kozjem, Karol Ravnihar, Josip Perenta in Josip Zupančič v Ljubljani, Jernej Keržan, Ivan Bračič, Štefan Bračič, Jurij Veržnec, Matko Panko, Ignacij Šeniger, Josip Vidan, Srečko Podreka in Leopold Dolenc v Gorenjivasi, Franc Osolé, Viktor Skočir in Betka Narat v Celju po 4 K, gg. Franc Smerdu, Ivan Marolt, Aleksander Golja, Jože Pezdirc, Gabrijela Cidrich, Ladislav Gaberšek, Karol Gorup, Martin Mikek, Ivan Kramar, Anton Lokar, Marija Reich, Ljudmila Zupančič, Mara Črnologar, Ivan Pušnik, Anton Bazarič, Štefan Sušec, Makso pl. Laschan, Franc Golob, Ivan Fink, Zvonko Česnik, Mihael Filipec, dr. I. Stegenšek, Rudolf Primc, N. Miklavčič, Ivan Zrimšek, Konobar na Streljani vsled zagrešenega računa po predsedniku M. Lilleg, Franc Drobnič, Josip Kovačič, Anton Petrovčič, Ivan Kovač, Josip Juh, Josip Šircelj, Karol Gruber, Ivan Bonač, Ivan Kranjc, Joso Zidarič, I. Burger, Rudolf Kadu, Kerol Mozetič, Valentin Dolenc, dr. Souvan, dr. Franjo Hubad, Srečko Magolič, Rihard Müller, Albin Prepeluh, Ivan Cotič, Franc Krušič, Božidar Betricani, dr. B. Žužek, dr. K. Dobida, dr. Anton Suhec, Alojzija Štebi, Cirila Pleško, Blaž Balant, Josip Urbančič, Marija Mihelič, Karolina Pečenko, Stanko Grabner, Viljem Pisanski, Josip Cerar, Karol Čeh, Franc Levart, Vinko Dvoršak, Josip Ferluga, Ivan Podgornik, dr. Josip Lebar, Anton Vesenjaj, Miroslav Matjašič, Anton Sthač, Avgust Čerin, Anton Verč, Franc Šemrov, dr. Anton Vagaja, Alojzij Gregorič in Viljem Puppis vsi v Ljubljani, Srečko Mejak in Franc Urbas v Novem mestu, Anton Štrach v Celju, Mihael Luznar v Škofjiloki, Ferdo Krizanec v Mariboru po 3 K. (Dalje pril.)

✠

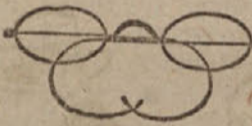
Društvo davčnih uradnikov v Sloveniji javlja vsem svojim članom in ostalim strokovnim organizacijam, da je preminul njegov zvesti član, tov. gosp.

Josip Pichler
Davčni upravitelj v Ptuj.

Pogreb nepozabnega tovariša je bil v nedeljo, 15. t. m. ob 15. uri iz hiše žalosti na pokopališče v Ptuj. Zvestemu članu in uzornemu članu najblažji spomin!

V Ljubljani, 19. februarja 1920.

Odbor.

F. P. Zajec
Ljubljana,
Stari trg 9.

Bogata zaloga očal, ščipalcev, umetnih oči, daljnogledov, toplomerjev, barometrov itd. Trgovina z urami, zlatino, juvelni in srebrnino. Tovarniška zaloga gramofonov in plošč. Vsa popravila se izvršujejo strokovnjaško v lastni delavnici.

Električen obrat.

::: SPECIJALNA TRGOVINA :::
Z JUVELI, ZLATNINO IN URAMI

LUD. CERNE
LJUBLJANA,
WOLFOVA ULICA 3. 16-3

Naročajte „Naš Glas“

A. Mihelič, Ljubljana
Šelenburgova ulica 1.
15-3

Trgovina s ščetinastimi izdelki. Galanterija in parfumerija. Edina zaloga jugoslovenskih **K V A R T** kakor tarok, marijaš, whist, primorka.

Papir, pisarniške potrebščine

raznomoževalne aparate, črnilo, šolske potrebščine i. t. d. i. t. d.

kupite najbolje pri tvrdki

Ivan Gajšek, prof. I. Bahovec

-- papirna trgovina --

Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 2
polag Prometne banke. 6-5

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrovana zadruga z omejenim jamstvom.

Posojila na osebni kredit: 6% — Posojila na hipoteke: 5 1/2% — Mesena odplačila. Ranžirska posojila na več let; mali vračevalni obroci.

•• Pisarna: Kongresni trg 19. ••

Uradne ure od 8. do 12. ure. — Prospekti brezplačno na razpolago. — Rezervni zakladi nad 500.000 K. — Hranilne vloge 3/4%.

MODNA : T. EGER
TRGOVINA
Ljubljani, Sv. Petra c. 2

Prilporeča za gospode in ima vedno v zalogi najmodernejšo kravate, ovratnike, trde in mehke, žepne robce, srajce, naramnice, nogavice in rokavice. Za dame najmodernejša svila, gladka in v barvah za bluže, ovratniki zadnje ovosti, nogavice in rokavice v vseh cenah in elikostih, pasovi, vlasnice, igle, brože, steznike itd. 28-1

Parfume in kosmetične potrebščine vedno najfinejše v zalogi.
Članom društva javnih nameštencev proti tekmu legitimacije 10% popusta.

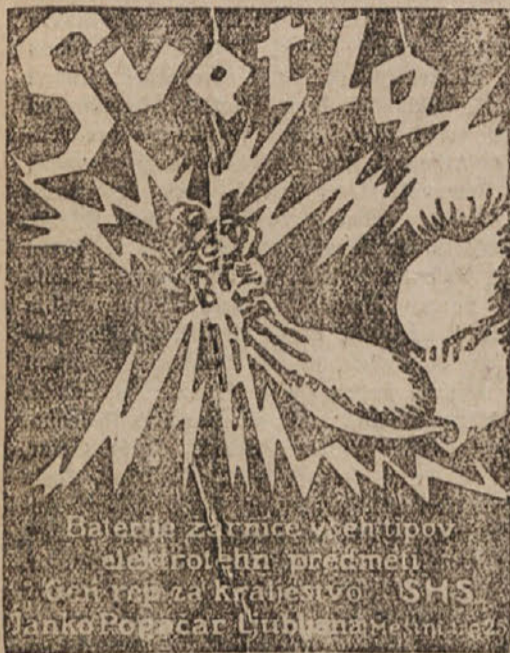
BARVA ■■■ KEMIČNO ■■■ ČISTI

vsakovrstno blago, obleko 18-3

PERE domače perilo (pošilja po isto na dom) **SVETLOLIKA** ovratnike, zapestnice in srajce ::

Tovarna JOS. REICH

Poljanski nasip 4. . . . . **LJUBLJANA**, Podružnica Selenburgova ulica 3.
Podružnice: **MARIBOR** — **NOVO MESTO**.

Westinghouse
Watt
Kremenezky
Metax
Eksport & Import

„**Balkan**“⁶⁶ trgovska, spedijska in komisijska d. d.

Ljubljana, Dunajska cesta št. 33.

Mednarodni prevozi. Spedicije vseh vrst. Zaccarinjenje. Selitve. Nabiralni vozi na vse strani. Javno skladišče z lastnim železniškim tirom. Reekspedicije itd. itd.

Brzjavljavi: „**BALKANSPED**“. Interurban telefon 366.

10 4

Vedno najnovejše

Od dobrega najboljšje

Prva jugoslovanska zlatarska delavnica **Alojzij Fuchs** — Selenburgova ul. 6.
Kupujem staro **zlato in srebro** po najvišjih cenah, priporočam veliko zalogo zlatnine, srebrnine, ur, briljantov itd. — Vsa popravila in nova dela se izvršujejo v lastni delavnici točno in solidno. — Kupujem staro zlato in srebro, istotako briljante in diamante.
20-3

Kavarna „Central“

19-3 se priporoča za mnogobrojen obisk. Pristna kava, cena in solidna postrežba.

Stefan Miholič, kavarnar
Ljubljana - - Sv. Petra nasip

Drogerija „ADRIJA“
Fotomanufaktura

22-3 P. rfumerija
B. Čvančara
Ljubljana, Selenburgova ul. 5.